

Sygn. akt: I C 87/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Adam Mika
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Szałowicz-Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2013 r. w Lubinie

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko S. L.

o zapłatę

I. **oddala powództwo,**

II. **nie obciąża powódki kosztami procesu .**

UZASADNIENIE

Powódka A. W. wniosła o zasądzenie od pozwanej S. L. kwoty 5.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę doznana przez powódkę w związku z odmawianiem jej pomocy oraz za związane z tym pogorszenie stanu zdrowia fizycznego i psychicznego. Powódka podała, że pozwana nie tylko nie udzielała jej właściwej pomocy, ale również doprowadziła do tego, że powódka musiała oddać M. O. P. S. 5.000 zł, na który to cel zadłużyła się na ponad 6.000 zł. Zdaniem powódki postępowanie pozwanej jest niezgodne z licznymi ustawami, Konstytucją oraz aktami prawa międzynarodowego. Powódka wskazywała również na swój podeszły wiek i bardzo zły stan zdrowia.

Na rozprawie w dniu 23.08.2013 r. powódka pouczona została przez Sąd o możliwości wezwania do wzięcia udziału w sprawie G. M. L. – M. O. P. S.w L., oświadczyła jednak, że uważa, iż pozwaną w sprawie powinna być S. L., bo to ona decydowała.

Pozwana S. L. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że powódka nie określiła dostatecznie podstawy faktycznej swoich żądań, ani nie przedstawiła dowodów na ich poparcie. Zarzuciła również, że nawet w razie gdyby istniały jakiegokolwiek podstawy do domagania się przez powódkę jakichkolwiek kwot w związku z działalnością M. O. P. S.w L., to pozwana nie jest legitymowana biernie w sprawie. Pozwana nie wydawała żadnej decyzji w sprawach dotyczących powódki, a nawet gdyby wydawała, to powódka nie wskazała podstaw faktycznych i prawnych do żądania jakiegokolwiek świadczenia od niej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 12.05.2004 r. M. O. P. S.w L. przyznał powódce zasiłek stały w kwocie 411 zł. W styczniu 2009 r. powódka otrzymała zasiłek pielęgnacyjny z Z. w kwocie 153 zł. Po zróżnicowaniu kwoty zasiłku pielęgnacyjnego z

wysokością kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej w kwocie 477 zł określono wysokość należnego powódce zasiłku stałego na kwotę 324 zł.

Powódka cały czas korzystała w M. O. P. S.w L. z innych świadczeń , w tym z zasiłków celowych , świadczeń niepieniężnych w formie opłacania składki na ubezpieczenie zdrowotne i świadczeń w formie gorących posiłków w (...) w L. .

Od powyższych decyzji powódka wniosła odwołania do S. K. O.w L. jak również składała skargi na decyzje S. w L. do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego we W..

Od 10.01.2009 r. powódka korzystała z zasiłku pielęgnacyjnego w wysokości 153 zł. W decyzji przyznającej to świadczenie powódka została pouczona o obowiązku poinformowania organu o każdej zmianie swojej sytuacji dochodowej. W trakcie pobierania zasiłku pielęgnacyjnego powódka otrzymała dodatek pielęgnacyjny z Z. , o czym nie poinformowała (...) w L.. W konsekwencji doszło do pobrania przez powódkę nienależnego świadczenia w łącznej kwocie 4.284 zł . Powódka została zobowiązana do zwrotu tej kwoty w styczniu 2012 r. decyzją z dnia 17.01.2012 r. , a dnia 29.01.2013 r. wystawiony został przeciwko niej administracyjny tytuł wykonawczy . Od tej decyzji powódka wniosła po terminie odwołanie do (...) w L. . Na decyzje (...) w L. dotyczącą stwierdzenia wniesienia odwołania po terminie powódka wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. . Skarga ta została oddalona.

Żadna z decyzji dotyczących powódki nie była wydawana przez pozwaną. Pozwana podpisała jedynie administracyjny tytuł wykonawczy wystawiony przeciwko powódce.

(dowód: - decyzja DS.S. (...), k.37,

- decyzja z dnia 23.02.2009 r. , k.38,

- decyzja z dnia 10.01.2011 r. , k. 39-42,

- decyzja nr (...), k.43-48,

- wyrok z 16.06.2011 r., k.49,

- wyrok z dnia 18.09.2012 r. , k.50)

Powódka A. W. ma 78 lat. Kwota nienależnie pobranego przez powódkę zasiłku została wyegzekwowana od niej wraz z odsetkami . Łącznie powódka spłaciła około 6.000 zł . Na ten cel zapożyczyła się.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo S. L. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, że powódka nie wskazała żadnych podstaw faktycznych ani prawnych uzasadniających odpowiedzialność pozwanej .

Na rozprawie w dniu 23.08.2013 r. powódka podała, że domaga się od pozwanej kwoty 5.000 zł jako niesłusznie wyegzekwowanej od niej. W tym wypadku, jeżeli powódka uważa, że kwota ta powinna zostać jej zwrócona, to roszczenie swoje winna skierować do G. M. L.– M. O. P. S.w L. , bo to ten podmiot domagał się od niej zwrotu zasiłku pielęgnacyjnego i na rzecz tego podmiotu przeprowadzona została egzekucja administracyjna.

Pozwana osobiście nie otrzymała żadnej kwoty pochodzącej od powódki , wobec czego nie ma ona czego powódce zwracać.

Ewentualna podstawę roszczeń powódki w przypadku domagania się zwrotu świadczenia stanowią przepisy Kodeksu cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu w szczególności o świadczeniu nienależnym tj. art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Do zwrotu świadczenia nienależnego – w rozumieniu tych przepisów – zobowiązany jest ten, kto daną korzyść uzyskał. W tym wypadku pozwana nie uzyskała żadnej korzyści kosztem powódki.

Rozważając zasadność roszczeń powódki na gruncie przepisów o odpowiedzialności deliktowej, w szczególności art. 415 k.c., to wskazać należy, że do zaistnienia takowej konieczne jest zaistnienie łączne zawinionego i bezprawnego działania lub zaniechania, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy nimi. Przede wszystkim wskazać należy, że powódka nie wskazała żadnego zachowania się powódki, z którego mogłyby wynikać dla niej niekorzystne konsekwencje. Przede wszystkim podkreślić należy, że to nie pozwana wydawała niekorzystne dla powódki decyzje administracyjne – które były przedmiotem odwołań powódki. Nawet gdyby jednak to ona stała za wydaniem którejkolwiek decyzji, to nie można zarzucić im bezprawności, bowiem wydane zostały one na podstawie obowiązujących przepisów.

Dokonując ustaleń faktycznych w tej sprawie Sad oparł się na zgodnych twierdzeniach stron oraz dołączonych do akt sprawy przez strony wiarygodnych dokumentach.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. oraz art. 415 k.c., należało orzec jak w punkcie I wyroku. Orzeczenie o kosztach uzasadni treść art. 102 k.p.c.